

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht.....	4
Wabo	4
Natuurbescherming	7
Waterwet.....	8
Ambtenarenrecht	9
Sociale zekerheid overig.....	9
TOZO, NOW, TOFA.....	10
Bestuursrecht overig.....	11
Belastingdienst-Toeslagen	11
Vreemdelingenrecht.....	13
MVV	13
Asiel.....	13
Richtlijnen en verordeningen	15
Vreemdelingenbewaring	16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 79

ABRS, 25-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:290](#)

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. Weigering bouwvergunning- en inritvergunning en hogere waarde voor ten hoogst toelaatbare geluidsbelasting. I.c. moet gelet op het toetsingskader van artikel 4:6 van de Awb niet worden beoordeeld of het college ten tijde van het besluit op bezwaar van de juiste omstandigheden is uitgegaan. Beoordeeld moet worden of de beëindiging van de avondleveringen kan worden aangemerkt als een nieuw feit of omstandigheid waardoor het college niet onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking de herhaalde aanvraag heeft kunnen afwijzen.

Besluit waarbij het college een verzoek van [vennootschap] om herziening van een besluit van [...] heeft afgewezen. Dat besluit zag op de weigering van het college aan [vennootschap] een vrijstelling en bouwvergunning en een inritvergunning te verlenen en een hogere waarde voor de ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting vast te stellen. Daarnaast heeft het college het verzoek van [vennootschap] om het toekennen van een dwangsom wegens te laat beslissen op het verzoek, afgewezen.

7. [vennootschap] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat zich nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden hebben voorgedaan als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

[vennootschap] heeft aangevoerd dat het aspect geluidhinder niet langer aan de vergunningverlening op basis van de in 2007 ingediende aanvraag in de weg staat. Na het afwijzende besluit op bezwaar van 20 februari 2013 zijn avondleveringen, na 19:00 uur, aan de naastgelegen supermarkt gestopt. [...]

7.1. De Afdeling stelt voorop dat [vennootschap] de aanvraag van 15 februari 2007 niet heeft gewijzigd. Hij betoogt dat vanwege nieuw gebleken feiten dan wel veranderde omstandigheden opnieuw, positief, beslist moet worden op zijn eerder ingediende aanvraag. [...].

7.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of feiten of omstandigheden die weliswaar vóór het eerdere besluit zijn voorgevallen, maar niet vóór dat besluit konden worden aangevoerd. Nieuw gebleken feiten zijn ook bewijsstukken van al eerder gestelde feiten of omstandigheden, als deze niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd.

7.4. De beëindiging van de avondleveringen dateert van na het besluit op bezwaar van 20 februari 2013. Gelet op het hiervoor omschreven toetsingskader van artikel 4:6 van de Awb moet niet worden beoordeeld of het college ten tijde van het besluit op bezwaar van 20 februari 2013 van de juiste omstandigheden is uitgegaan, zoals de rechtbank heeft overwogen. Beoordeeld moet worden of de beëindiging kan worden aangemerkt als een nieuw feit of omstandigheid waardoor het college niet onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking de herhaalde aanvraag heeft kunnen afwijzen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geconcludeerd dat alleen al omdat de avondleveringen op 20 februari 2013 nog plaatsvonden, geen sprake is van een nieuw feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

7.5. Naar het oordeel van de Afdeling is de beëindiging van de avondleveringen aan te merken als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6 van de Awb. De op 15 februari 2007 aangevraagde bouwvergunning is bij het besluit van 20 februari 2013 alsnog

geweigerd omdat uit het akoestisch onderzoek van Agel uit 2012 is gebleken dat, om aan de voorwaarden van het Activiteitenbesluit te kunnen voldoen, de bevoorrading van de avondperiode naar de dagperiode dient te worden verschoven, dan wel via maatwerkvoorschriften de huidige geluidsruimte voor de supermarkt dient te worden vastgelegd. Omdat de betreffende supermarkten daartoe niet bereid waren en het college dit ook niet kon of wilde afdwingen, is de vergunning geweigerd. Nu tussen partijen niet meer in geschil is dat de avondleveringen niet meer plaatsvinden en ook niet meer mogen plaatsvinden, is het beëindigen van de avondleveringen een nieuw feit of omstandigheid. Dit betekent dat het college niet met toepassing van artikel 4:6 van de Awb de aanvraag heeft mogen afwijzen.

7.6. Het voorgaande leidt echter niet tot een gegrond hoger beroep. Daartoe wordt overwogen dat uit de besluiten van 17 oktober 2018 en van 2 mei 2019 blijkt dat het college niet alleen toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, maar ook in hetgeen door [vennootschap] is aangevoerd inhoudelijk heeft beoordeeld of aanleiding bestaat het besluit van 20 februari 2013 te herzien. [...]

7.7 [...] Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er geen aanleiding is om het besluit van 20 februari 2013 te herzien, ook al zijn de avondleveringen beëindigd.

In hetgeen door [vennootschap] voor het overige is aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding voor een andersluidend oordeel. [...] Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2023, 80

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 25-01-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:381](#)

Stichting Katholieke Onderwijsbelangen Rivierenland (hierna: SKOR), verweerder.

Awb 1:1 lid 1, 1:3

Wet op het primair onderwijs (hierna: Wpo)

BESTUURSORGAAN. I.c. is niet gebleken dat de bevoegdheid om externe begeleiding voor leerlingen te organiseren en te financieren een bevoegdheid is die krachtens de Wpo of anderszins krachtens een publiekrechtelijke regeling aan SKOR is toegekend. Daarbij wordt van belang geacht dat de criteria voor het toekennen, het vormgeven en het beëindigen van de externe begeleiding aan een leerling, noch in de Wpo noch anderszins krachtens een publiekrechtelijke regeling, door een a-orgaan zijn bepaald. Slechts als dat wel het geval is kan een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon dat op geld waardeerbare voorzieningen aan derden verstrekt, als b-orgaan worden aangemerkt.

JnB 2023, 81

ABRS, 23-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:239](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verzoeker.

Awb 8:81, 8:83, 8:86

HERZIENING. Alleen uitspraken als bedoeld in afdeling 8.2.6 van de Awb en in artikel 8:86 van de Awb zijn onherroepelijke uitspraken die voor herziening in aanmerking komen. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 27 juli 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AT8975 \(niet gepubliceerd op \[www.Rechtspraak.nl\]\(http://www.Rechtspraak.nl\)\)](#). I.c. vraagt de staatssecretaris om herziening van een uitspraak waarin op grond van artikel 8:81 van de Awb, met toepassing van artikel 8:83, derde lid, van die wet, bij wijze van ordemaatregel een voorlopige voorziening is getroffen. Omdat dit geen uitspraak is als bedoeld in afdeling 8.2.6 van de Awb en in artikel 8:86 van de Awb, is de Afdeling

kennelijk onbevoegd van het verzoek om herziening kennis te nemen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 7 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3188](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2023, 82

MK CRvB, 17-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:93](#)

college van burgemeester en wethouders van Stein.

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt appelland niet in zijn standpunt gevolgd dat de redelijke termijn is aangevangen op de datum van de ontvangst door het college van het bezwaarschrift tegen het besluit van 20 december 2016. De procedure die toen is aangevangen, is namelijk geëindigd met de uitspraak van CRvB van 8 januari 2019. Weliswaar heeft appelland 1 beroep ingesteld tegen het ter uitvoering van die uitspraak genomen bestreden besluit, maar het beroep richt zich niet tegen de terugvordering van de nabetaalde eindejaarsuitkering, maar uitsluitend tegen de mededeling dat appelland 1 nog bericht zal ontvangen over de uitbetaling van de proceskostenvergoeding waartoe de CRvB het college heeft veroordeeld. Die mededeling staat op zichzelf en maakt geen onderdeel uit van wat het college heeft besloten ter uitvoering van de uitspraak van 8 januari 2019. Daarom moet de indiening van het namens appelland 1 ingediende beroepschrift tegen het bestreden besluit worden beschouwd als de aanvang van een nieuw geschil tussen appelland 1 en het college en niet als de voortzetting van het geschil dat is aangevangen met het bezwaarschrift tegen het besluit van 20 december 2016.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 83

MK ABRS, 25-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:293](#)

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12, lid 1 aanhef en onder a onder 2°, 2.22

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4 aanhef onderdeel 9

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. OVERTREDING. OMGEVINGSVERGUNNING. Dwangsom studentenhuisvesting. Reikwijdte verleende omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de 252 wooneenheden niet worden gebruikt in strijd met de verleende omgevingsvergunning, zodat er geen overtreding is en het college niet bevoegd is handhavend op te treden.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college SHM onder oplegging van een dwangsom gelast om binnen twee weken [...] alle kookgelegenheden (afzuigkap en kookplaat) in alle 252 wooneenheden op het perceel [...] te verwijderen. [...]

[...] 2.1. Artikel 2.22, eerste lid, van de Wabo luidt:

"In een omgevingsvergunning worden het project en de activiteiten waarop het betrekking heeft, duidelijk beschreven."

[...] 2.3. De Afdeling is van oordeel dat de 252 wooneenheden niet worden gebruikt in strijd met de verleende omgevingsvergunning, zodat er geen overtreding is en het college niet bevoegd is handhavend op te treden. Daarvoor is van belang dat in de bij besluit van 23 maart 2020 verleende omgevingsvergunning staat dat de vergunning wordt verleend voor het realiseren van studentenhuysvesting in 252 wooneenheden, zonder dat het gebruik van die wooneenheden daarbij nader is gespecificeerd. Duidelijk is in ieder geval dat de vergunning voorziet in de realisatie van 252 wooneenheden in strijd met het bestemmingsplan. Daarnaast is op het aanvraagformulier als toelichting bij de projectomschrijving vermeld dat het gaat om "de realisatie van 126 tijdelijke geprefabriceerde woon-units (252 tijdelijke wooneenheden) ten behoeve van studentenhuysvesting". De Afdeling is van oordeel dat uit het alleen intekenen van een keukenblok zonder kooktoestel en enkele gezamenlijke voorzieningen niet duidelijk blijkt dat de omgevingsvergunning uitsluitend zou voorzien in onzelfstandige wooneenheden. Daarnaast maakt het voortraject voorafgaand aan de vergunningverlening en de gevoerde correspondentie geen onderdeel uit van de verleende omgevingsvergunning. Dat in die omgevingsvergunning verwezen wordt naar de randvoorwaarden die in het kader van de uitvraag zijn gesteld aan de wooneenheden, maakt dat niet anders, gelet op het feit dat daarin niet bindend is vastgelegd dat het om onzelfstandige wooneenheden moet gaan. Hoewel het college in dat voortraject en de correspondentie aan SHM heeft laten weten dat de 252 wooneenheden alleen als onzelfstandige wooneenheden mogen worden gerealiseerd conform de uitvraag, is de reikwijdte van de verleende vergunning niet uitdrukkelijk beperkt tot onzelfstandige bewoning. Als het college het gebruik daartoe had willen beperken, had het SHM moeten vragen haar aanvraag aan te passen in 252 onzelfstandige wooneenheden of duidelijk in de omgevingsvergunning moeten beschrijven dat het gebruik alleen ziet op onzelfstandige bewoning. Dat had het college bijvoorbeeld ook kunnen doen door een voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden. [...]

JnB 2023, 84

ABRS, 25-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:280](#)

college van burgemeester en wethouders van Meppel.

Awb 1:3 lid 1, 6:19 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.25 lid 1 en 2

WABO(-milieu). In artikel 2.25, eerste en tweede lid, van de Wabo staat dat een omgevingsvergunning geldt voor eenieder die het project uitvoert. De aanvrager of vergunninghouder dient de overgang van de vergunning te melden aan het bevoegd gezag. Deze melding is voor de overgang van de vergunning niet constitutief (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 31 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:667](#)). Een omgevingsvergunning gaat dus van rechtswege over op degene die het project uitvoert. Dit betekent dat de reactie op een melding over de overgang van de vergunning niet op rechtsgevolg is gericht en daarom geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, waartegen bezwaar en beroep kan worden ingesteld.

Het college heeft bij e-mail van 16 december 2019 bevestigend gereageerd op de melding van [partij] over het gebruik van de op 13 april 2007 op grond van de Wet milieubeheer verleende vergunning voor een inrichting op het perceel [locatie] in Meppel (hierna: het perceel).

Bij besluit van 16 december 2020 heeft het college het door Milieustraat Meppel daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. [...]

Bij besluit van 3 september 2021 heeft het college het besluit van 16 december 2020 herzien en het bezwaar van Milieustraat Meppel ongegrond verklaard. [...]

3. Milieustraat Meppel kan zich niet vinden in het oordeel van de rechtbank dat geen beroep van rechtswege is ontstaan tegen het besluit van 3 september 2021. Zij voert aan dat zij in 2019 gebruiker was van de inrichting. Dat de huurovereenkomst van het perceel op enig moment is beëindigd, doet daar niet aan af. Doordat de vergunning niet meer op haar naam staat worden haar belangen geschaad. [...]

3.2. Gelet op wat Milieustraat Meppel heeft aangevoerd, kan niet worden geoordeeld dat zij geen of onvoldoende belang heeft bij de beoordeling van het besluit van 3 september 2021. De rechtbank heeft dus ten onrechte geen beroep van rechtswege tegen dat besluit aangenomen. De Afdeling zal het beroep tegen dat besluit hierna beoordelen.

4. [...] In artikel 2.25, eerste en tweede lid, van de Wabo is voorzien in een regeling voor de overgang van een omgevingsvergunning op een andere natuurlijke of rechtspersoon. Daarin staat dat een omgevingsvergunning geldt voor eenieder die het project uitvoert. De aanvrager of vergunninghouder dient de overgang van de vergunning te melden aan het bevoegd gezag. Deze melding is voor de overgang van de vergunning niet constitutief (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 31 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:667](#)).

Een omgevingsvergunning gaat dus van rechtswege over op degene die het project uitvoert. Anders dan waar het college in het besluit van 3 september 2021 van is uitgegaan, betekent dit dat de reactie op een melding over de overgang van de vergunning, in dit geval de reactie van het college van 16 december 2019, niet op rechtsgevolg is gericht en daarom geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, waartegen bezwaar en beroep kan worden ingesteld. Het college heeft dus het bezwaar van Milieustraat Meppel in het besluit van 3 september 2021 ten onrechte inhoudelijk beoordeeld.

5. Omdat de reactie van 16 december 2019 geen besluit is, heeft het college in het besluit van 16 december 2020 terecht geoordeeld dat daartegen geen bezwaar kon worden gemaakt en dat bezwaar dus terecht niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2023, 85

Rechtbank Den Haag, 05-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:319](#)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 2 aanhef en lid 18 onder a en g

Algemene plaatselijke verordening Den Haag

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERGUNNINGSVRIJ. I.c. wordt geoordeeld dat de reclameframes aan de netwerkkasten hoofdzakelijk functioneren ten behoeve van de commerciële verhuur van reclameruimte, en niet ten behoeve van een infrastructurele of openbare voorziening. Geen sprake van een vergunningsvrije activiteit.

AANVRAAG. INTEGRALE TOETS. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder de aanvraag niet integraal heeft mogen toetsen. Vanwege de grote verspreiding van de diverse reclameframes

binnen de gemeente had een individuele of in ieder geval gediversifieerde beoordeling van die reclameframes voor de hand gelegen.

JnB 2023, 86

Rechtbank Noord-Holland, 25-10-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:10429](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a, 2.1, 2.12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PLATTELANDSWONING. WOON- EN LEEFKLIMAAT.

Omgevingsvergunning voor gebruik bedrijfswoning als reguliere woning (plattelandswoning).

Uit de memorie van toelichting bij de Wet plattelandswoningen leidt de rechtbank af dat bij de beoordeling van het woon- en leefklimaat ook de redelijkerwijs te voorziene ontwikkeling van het bedrijf in kwestie dient te worden betrokken. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gewaarborgd.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 24-01-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:227](#);

- MK Rechtbank Limburg, 13-01-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:300](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 87

MK Rechtbank Gelderland, 24-01-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:340](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1, lid 2

Wet stikstofreductie en natuurverbetering (Wsn)

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING.

Weigering intrekking natuurvergunning. Verwijzing naar ABRS 21-01-2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:71](#) (Logtsebaan-uitspraak). I.c. wordt geoordeeld dat er geen bevoegdheid is om de natuurvergunning in te trekken of te wijzigen op grond van artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb omdat er wat betreft de dieraantallen en de staloppervlakte geen sprake is van onjuiste of onvolledige gegevens. Wat betreft de weigering om op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb over te gaan tot gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning, is onvoldoende gemotiveerd dat met de aangegeven maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. Geen aanleiding voor instandlating van de rechtsgevolgen. Verweerder heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt op welke wijze de maatregelen uit de Wsn, de contourennota, de uitvoeringsagenda en het beheerplan bijdragen aan de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie in het Natura 2000-gebied.

JnB 2023, 88

MK Rechtbank Noord-Holland, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:269](#)

gedeputeerde Staten van Noord-Holland (verweerder).

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. BEWEIDEN EN BEMESTEN. REFERENTIESITUATIE. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder zich op grond van de voorhanden zijnde gegevens in het verweerschrift niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat het bemesten van gronden en/of het beweiden van vee door de veehouderij significante gevolgen heeft. Voor de veehouderij kan de referentiesituatie voor de percelen die de veehouderij bemest en/of beweidt niet worden vastgesteld. Geen aanleiding voor instandlating rechtsgevolgen. Verwijzing naar ABRS 12-10-2022 [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#) en ABRS 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3884](#).

Zie in gelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2023:270](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Gedeputeerde Staten moeten meer onderzoek doen naar vraag of veehouderijen natuurvergunning nodig hebben") uitgebracht.

JnB 2023, 89

MK Rechtbank Limburg, 16-01-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:320](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Beleidsregels intern en extern salderen in Limburg december 2019 (Beleidsregels) 6

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. BELEIDSREGELS. EXTERN SALDEREN. Natuurvergunning voor wijziging exploitatie rundveehouderij. Voorwaarden extern salderen. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat is voldaan aan de voorwaarde dat de activiteiten bij de saldogever onafgebroken aanwezig zijn geweest, verweerder ten onrechte niet heeft beoordeeld of de feitelijke beëindiging van de activiteiten bij de saldogever anderszins is geborgd en de door verweerder gegeven motivering nog niet tot de conclusie leidt dat de beëindiging van de veehouderij door de saldogever niet noodzakelijk is voor toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn.

BEWEIDEN. Er is i.c. geen sprake van een voldoende en deugdelijk onderzoek naar de stikstofemissies op bedrijfsniveau als gevolg van het houden van vee in de stal en in de wei tezamen. Verwijzing naar ABRS 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#). Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2023, 90

MK Rechtbank Overijssel, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:167](#)

het dagelijks bestuur van het waterschap Vechtstromen, verweerder.

Awb 1:2

Waterwet 1.1 lid 1, 2.1 lid 1, 6.5 aanhef en onder c, 6.13, 6.21

Verdrag van Aarhus 6 lid 1

WATERWET. ONTVANKELIJKHEID. Watervergunning vervanging brug. I.c. wordt geconcludeerd dat het primaire besluit niet valt onder de werkingssfeer van het Verdrag van Aarhus. Daarom is dit verdrag niet van toepassing en kan van strijd met dit verdrag geen sprake zijn. Hieruit volgt dat de door Stichting Omgevingsrecht (hierna: SO) genoemde verplichtingen uit het verdrag, waaronder de verplichting tot het verlenen van toegang tot de rechter, in dit geval niet van toepassing zijn. Ten aanzien van de vraag of SO op basis van het nationale recht kan worden aangemerkt als belanghebbende, wordt geoordeeld dat geen sprake is van een rechtstreeks bij het besluit tot verlening van de watervergunning betrokken algemeen belang dat SO krachtens haar statutaire doelstelling en blijkens haar feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigt. Dit betekent dat SO geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Awb bij dat besluit.

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 10-11-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:14724](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 91

MK CRvB, 12-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:73](#)

staatssecretaris van Defensie.

Besluit Draaginsigne Gewonden 2017 (Besluit DIG) 3

MILITAIR AMBTENARENRECHT. DIG. Nu appelland de door hem genoemde gebeurtenissen niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 3, eerste lid, van het Besluit DIG opgenomen criteria. De staatssecretaris heeft het verzoek om een DIG dan ook terecht afgewezen. Dit neemt niet weg dat de staatssecretaris uitdrukkelijk waardering heeft uitgesproken voor het werk dat appelland tijdens zijn uitzending onder zware omstandigheden heeft verricht. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 92

MK Rechtbank Amsterdam, 17-01-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:137](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Awb 1:3

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 5.3.5

WMO 2015. VEILIG THUIS. VERZOEK Vernietiging DOSSIER. Uit de wet volgt dat het uitgangspunt is dat een dossier vernietigd wordt. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd

waarom in dit geval van dit uitgangspunt afgeweken moet worden. I.c. is geen aanmerkelijk belang om het dossier te bewaren. Bovendien heeft derde-partij nog een afschrift van het dossier, dus de informatie is voor derde-partij nog steeds toegankelijk. Beroep gegrond. De rechtbank bepaalt dat verweerder het dossier van eiseres vernietigt.

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2023, 93

MK CRvB, 18-01-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:95](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

(Eerste) Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 7, 14

NOW-1. DEFINITIEVE BEREKENING TEGEMOETKOMING. De rechtbank wordt gevolgd in het oordeel dat ook in de gevallen dat niet is voldaan aan de vaste gedragslijn, een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb moet plaatsvinden. De rechtbank wordt echter niet gevolgd in het oordeel dat het belang van betrokkene in dit geval zwaarder moet wegen dan het belang van de minister. De door de minister voor de situatie van betrokkene gemaakte berekening laat zien dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, geen sprake is van een extra korting, en dat het vaststellen van de subsidie volgens de berekeningswijze van artikel 7, tweede lid, van de NOW-1, niet onredelijk bezwarend uitpakt voor betrokkene. Afweging van de nadelige gevolgen van het besluit in verhouding tot het doel daarvan leidt dan ook tot de conclusie dat het vaststellen van de subsidie op een lager bedrag dan bij het besluit van 10 april 2020 is verleend, niet onevenredig is. Aangevallen uitspraak vernietigd.

JnB 2023, 94

Rechtbank Limburg, 12-01-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:278](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van Bestuur van het Uvv. Eerste tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging voor behoud van Werkgelegenheid (NOW-1 of Regeling) 7

NOW-1. DEFINITIEVE BEREKENING TEGEMOETKOMING. De rechtbank oordeelt dat het belang van eiseres i.c. zwaarder moet wegen dan het belang van de minister. Hoewel de Regeling dat strikt genomen niet toelaat, is de rechtbank van oordeel dat in dit geval toch de ruimte bestaat om het loon van de per 1 maart 2020 vertrokken werknemer te betrekken bij het bepalen van de referentie-loonsom.

9.6. Het onder 9.5 beschreven standpunt van de minister komt er feitelijk op neer dat in alle gevallen waarin de hogere loonsom in de referentiemaand niet is terug te voeren op de uitbetaling van de 13e maand dan wel van het vakantiegeld, er bij de subsidievaststelling geen individuele belangenafweging plaatsvindt. De rechtbank acht dit in het geval van eiseres niet in overeenstemming met artikel 4:46, tweede lid, van de Awb.

9.7. Het belang van de minister is gelegen in de uitvoerbaarheid van de Regeling. Het belang van eiseres is gelegen in het verkrijgen van een evenredige tegemoetkoming, die de betaalde loonsom in de subsidieperiode, gerelateerd aan het omzetverlies, benadert. Eiseres acht het onevenredig dat zij meer moet terugbetalen dan zij aan voorschot over de loonsom van de twee werknemers heeft ontvangen. De rechtbank vat dit op als een beroep op het evenredigheidsbeginsel.

9.8. De rechtbank oordeelt dat het belang van eiseres in dit geval zwaarder moet wegen dan het belang van de minister. Hoewel de Regeling dat strikt genomen niet toelaat, is de rechtbank van oordeel dat in dit geval toch de ruimte bestaat om het loon van de per 1 maart 2020 vertrokken werknemer te betrekken bij het bepalen van de referentie-loonsom. De rechtbank ziet deze ruimte naar analogie van hetgeen de minister op 28 mei 2021 heeft opgemerkt over het uifilteren van incidentele loonbetalingen⁸:

“Als de werkgever kan aantonen door middel van objectief verifieerbare gegevens uit de loonadministratie dat de loonkosten in de referentiemaand niet representatief waren, doordat er sprake was van het uitbetalen van bonussen, overuren, etc. dan kan UWV deze gelden uit de loonsom filteren. UWV kon dit binnen het vaststellingsproces al eerder voor de uitbetaling van vakantiegeld en een dertiende maand. Ondertussen kan UWV dit in bezwaar ook voor incidentele componenten zoals de uitbetaling van vakantiedagen en overuren of gratificaties en bonussen. Door deze componenten in bezwaar zoveel mogelijk uit de loonsom te filteren wordt getracht onterechte vertekeningen in de loonsom van de werkgever met gevolgen voor de hoogte van de NOW-subsidie zoveel mogelijk tegen te gaan.”

9.9. Voor de minister is het relatief eenvoudig om bij de referentieloonsom januari 2020 het loon van de per 1 maart 2020 vertrokken werknemer buiten beschouwing te laten. Eiseres zal de daarvoor benodigde gegevens moeten aanleveren. Gelet op het feit dat het vertrek van deze werknemer niet corona-gerelateerd was, acht de rechtbank een negatieve prikkel ten aanzien van eiseres niet op zijn plaats.

10. Onder deze omstandigheden oordeelt de rechtbank dat de belangenafweging niet geheel in het nadeel van eiseres kan uitvallen. Het aldus lager vaststellen van de subsidie is niet evenredig in verhouding tot de met dat besluit door de minister te dienen doelen. Het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. De vaststelling van de tegemoetkoming op € 1.429,- kan dus niet in stand kan blijven, omdat die is gebaseerd op een onjuiste referentie-loonsom.

11. Uit het voorgaande volgt dat ook de terugvordering van het voorschot van € 11.528,- niet in stand kan blijven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 95

Rechtbank Midden-Nederland, 01-09-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:3518](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2 onder a, 3, 5a, 10, 13b

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 5a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDGEBONDEN BUDGET. PARTNER. Uit de wetsgeschiedenis volgt niet dat er bij toepassing van het toeslagpartnerbegrip onderscheid moet worden gemaakt tussen minder- en meerderjarigen. Evenmin volgt dit uit het algemeen rechtsbestel.

BELANGENAFWEGING/EVENREDIGHEID. Bij de vaststelling van toeslagpartners en het op basis daarvan berekenen van de hoogte van het kindgebonden budget is geen ruimte voor een belangenafweging en/of om te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel.

[...] de Belastingdienst [heeft] een voorschot kindgebonden budget voor [moeder] voor het jaar 2021 vastgesteld op € 2.594,-. Dit was inclusief een tegemoetkoming die [moeder] ontving omdat zij alleenstaande ouder was (de zogenaamde alleenstaande ouderkop). Op [...] is [moeder] verhuisd en is zij bij haar vriend [vriend] (de vader van [kind]) en diens ouders gaan wonen. Naar aanleiding van die adreswijziging heeft de Belastingdienst de voorschotbeschikking [...] aangepast naar € 1.513,-. Omdat [moeder] en [vriend] als toeslagpartners worden aangemerkt en [moeder] dus geen alleenstaande ouder meer is, ontvangt zij geen alleenstaande ouderkop meer.

[...] 4. De rechtbank ziet geen aanknopingspunten voor het standpunt van [moeder] dat voorgaande regels niet van toepassing zijn op minderjarigen. Uit de wettekst zelf en uit de memorie van toelichting daarbij kan niet worden afgeleid dat er bij het toeslagpartnerbegrip onderscheid moet worden gemaakt tussen minder- en meerderjarigen. Ook uit artikel 10 van de Awir volgt dat niet. Daaruit lijkt eerder het tegendeel te volgen. In dit artikel staat namelijk dat een minderjarige ook toeslag kan krijgen en bekwaam is de rechtshandelingen te verrichten die hiervoor nodig zijn. Dit duidt er niet op dat de regels anders moeten worden toegepast bij minderjarigen of dat bepaalde vereisten die voor het verkrijgen van een toeslag gelden (zoals het toeslagpartnerschap) niet van toepassing zijn.

5. Ook de omstandigheid dat er bij de inkomstenbelastingen op grond van de Awr wel alleen bij meerderjarigen sprake kan zijn van een partner, maakt niet dat hetzelfde het geval is bij de Awir. Uit de wetsgeschiedenis blijkt namelijk dat in de Awir bewust is gekozen voor een ruimer partnerbegrip voor ongehuwd samenlevenden dan bij de inkomstenbelasting het geval is.⁶ Het standpunt van [moeder] dat het niet zo kan zijn dat de wetgever heeft bedoeld om de regels over toeslagpartnerschap van toepassing te laten zijn op minderjarigen, volgt de rechtbank daarnaast ook niet. Zoals zojuist al overwogen volgt niet uit de wetsgeschiedenis dat er bij toepassing van het toeslagpartnerbegrip onderscheid moet worden gemaakt tussen minder- en meerderjarigen. Evenmin volgt dit uit het algemeen rechtsbestel. Het is namelijk niet zo onlogisch dat een minderjarige een toeslagpartner kan hebben, dat het niet anders kan dan dat de wetgever dit niet zo bedoeld heeft.

[...] 7. De rechtbank is van oordeel dat er bij de vaststelling van toeslagpartners en het op basis daarvan berekenen van de hoogte van het kindgebonden budget geen ruimte is voor een belangenafweging en/of om te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel. Uit artikel 13b van de Awir volgt dat de Belastingdienst de rechtstreeks betrokken belangen af moet wegen bij het vaststellen van een beschikking op grond van deze wet, *voor zover niet* uit een wettelijk voorschrift of uit de aard van de uit te oefenen bevoegdheid een beperking voortvloeit. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval artikel 3 van de Awir zich verzet tegen een belangenafweging. Dit artikel is namelijk dwingendrechtelijk van aard en biedt dan ook geen ruimte voor de Belastingdienst om te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel of om een belangenafweging te maken. Bovendien heeft de wetgever – zoals gezegd – bij de vormgeving van het begrip toeslagpartner bewust gekozen voor een regeling waarbij op grond van objectieveerbare gegevens door de Belastingdienst kan worden vastgesteld of een belanghebbende een partner heeft.⁸ Hierbij is duidelijkheid en uniformiteit van groot belang. Daarmee verdraagt zich niet de mogelijkheid dat op basis van evenredigheid het begrip toeslagpartner anders kan luiden dan dat in de wetgeving staat of dat de Belastingdienst – ondanks dat twee personen toeslagpartners zijn op grond van de wet – toch alleenstaande ouderkop toekent.

8. Hoewel de rechtbank niet bekend is met één op één met deze zaak vergelijkbare rechtspraak, vindt de rechtbank voor haar bovenstaande oordeel wel bevestiging in de rechtspraak. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

MVV

JnB 2023, 96

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:622](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 14

Richtlijn 2003/86 7 lid 2

MVV. De staatssecretaris heeft onvoldoende uitgelegd waarom de verplichting voor sommige mensen om in het buitenland een inburgeringsexamen af te leggen, een geschikt middel is om integratie in Nederland te bevorderen. Omdat het inburgeringsexamen voor het grootste deel bestaat uit het kunnen beheersen van de Nederlandse taal, heeft verweerder niet onderbouwd waarom een onderdaan van een land als Zuid-Korea, dat is vrijgesteld van het inburgeringsvereiste, geen hinder zal ondervinden bij de inburgering in Nederland ten opzichte van onderdanen uit Ethiopië die verondersteld worden daar wel hinder van te ondervinden. Ook heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd waarom het inburgeringsvereiste in het buitenland niet in strijd is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ([Onderscheid op grond van nationaliteit bij inburgeringsvereiste in het buitenland onvoldoende onderbouwd](#)) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 97

MK ABRS, 25-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:230](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 14 lid 3 b

Vw 2000 9, 28 lid 1 a c, 29 lid 1 a, 32 lid 1

ASIEL. Staatssecretaris moet de vluchtelingenstatus van een vreemdeling intrekken als die vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van die status. Er is geen ruimte voor een nadere evenredigheidsbeoordeling in het concrete geval, ook niet op basis van het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel.

3. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris een Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling moet verrichten als hij een verblijfsvergunning asiel van een vreemdeling met een vluchtelingenstatus intrekt in gevallen waarin die vreemdeling feiten verkeerd heeft

weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt (artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn). Wat de Afdeling daarover overweegt, is ook van belang voor soortgelijke intrekkingen van verblijfsvergunningen asiel van vreemdelingen met een subsidiairebeschermingsstatus. De bepaling die daarover gaat - artikel 19, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn - is namelijk op dezelfde wijze geformuleerd als artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn. [...]

5.2. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, laat artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn lidstaten geen ruimte om af te zien van intrekking van de vluchtelingenstatus als een vreemdeling voldoet aan een in die bepaling opgenomen vereiste voor intrekking. Het doel van die intrekking valt af te leiden uit het arrest van het Hof van Justitie van 23 mei 2019, Bilali, [ECLI:EU:C:2019:448](#), punt 44. Daarin heeft het Hof overwogen dat het in strijd is met de algemene opzet en het doel van de Kwalificatierichtlijn om de statussen waarin die richtlijn voorziet, toe te kennen aan vreemdelingen die zich in situaties bevinden die geen enkel verband houden met de logica van de internationale bescherming. In punt 65 van dat arrest heeft het Hof in het licht van dat doel overwogen dat uit artikel 19, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus moet intrekken wanneer hij deze status heeft verleend zonder dat aan de vereisten daarvoor was voldaan en zich daarbij heeft gebaseerd op feiten die later onjuist bleken te zijn, hoewel de betrokken persoon niet kan worden verweten die lidstaat daarbij te hebben misleid.

5.3. Weliswaar gaat het arrest Bilali niet over artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn, maar daaruit valt naar het oordeel van de Afdeling wel af te leiden dat ook in dit geval de staatssecretaris een verblijfsvergunning asiel moet intrekken als een vreemdeling aan een in die bepaling opgenomen vereiste voor intrekking voldoet. Ook dan is namelijk de situatie aan de orde waarin een vreemdeling niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingen- of subsidiairebeschermingsstatus. Artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn is net als artikel 19, eerste lid, van die richtlijn - dat aan de orde was in het arrest Bilali - dwingend geformuleerd.

5.4. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is voor intrekking in het kader van artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn echter niet vereist dat een vreemdeling verwijtbaar gegevens heeft achtergehouden. Wel is vereist dat het verkeerd weergeven of achterhouden van feiten, of het verstrekken van valse documenten doorslaggevend is geweest voor verlening van de vluchtelingenstatus. Als aan dat vereiste is voldaan, moet de staatssecretaris de vluchtelingenstatus - en daarmee dus ook de verblijfsvergunning asiel - intrekken. De bevoegdheidsaanwending in artikel 14, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn is namelijk dwingend van aard. Dan is er dus geen ruimte voor een nadere evenredigheidsbeoordeling in het concrete geval, ook niet op basis van het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel. [...]

5.5. Het voorgaande betekent echter niet dat artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in strijd is met het Unierecht. Wel moet artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het licht van artikel 14, derde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn zo worden gelezen dat de staatssecretaris een verblijfsvergunning asiel moet intrekken als bekendheid met de juiste of volledige gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag zou hebben geleid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 98

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 17-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:644](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Bulgarije. De rechtbank en de Afdeling hebben verweerder eerder opgedragen om onderzoek te doen naar het risico op pushbacks voor Dublinclaimanten. Dit heeft verweerder niet gedaan, daarom kan verweerder niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan. Besluit is daarom in strijd met zorgvuldigheidsbeginsel en is niet deugdelijk gemotiveerd. Beroep gegrond.

JnB 2023, 99

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:476](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Bulgarije. Pushbacks en de deelbaarheid van interstatelijk vertrouwen. Voorlopige voorziening wordt toegewezen in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen die de rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, op 15 juni 2022 heeft gesteld. De rechtbank, zittingsplaats Roermond, zal in alle zaken waar overdrachtsbesluiten Polen of Bulgarije ter toetsing voorliggen de gevraagde voorzieningen toewijzen en de beroepen aanhouden tot het arrest van het Hof. De voorzieningenrechter is gebleken dat de Afdeling op 17 januari 2023 het onderzoek in de Dublin Polen-zaken die op 14 december 2022 ter zitting zijn behandeld heeft heropend en de behandeling van de hoger beroepen heeft aangehouden in afwachting van het arrest van het Hof.

JnB 2023, 100

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:639](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Circulair letter. De opschorting van overdrachten aan Italië in het kader van de Dublinverordening moet worden beschouwd als een tijdelijk, feitelijk overdrachtsbeletsel. Italië heeft in een brief van 4 januari 2023 meer duidelijkheid gegeven over de achterliggende reden van de opschorting. Daarnaast is met de overdrachtstermijnen in artikel 29, eerste en tweede lid, van de Dublinverordening gewaarborgd dat onzekerheid over overdracht van een vreemdeling van beperkte duur is. Verder slaagt ook eisers stelling dat overdracht een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM oplevert niet. Vanwege de opvangproblemen heeft Italië immers de overdrachten opgeschort en zal eiser, zolang de opschorting geldt, niet worden overgedragen.

JnB 2023, 101

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:533](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Uit de “circulair letter” valt naar het oordeel van de rechtbank niet op te maken dat Italië zich niet meer gebonden acht aan de verplichtingen die voortvloeien uit de Dublinverordening. Voor zover uit de “circulair letter” kan worden geconcludeerd dat Italië niet in staat is opvang te verlenen aan vreemdelingen volgt naar het oordeel van de rechtbank uit de tekst van de “circulair letter” niet dat dat thans een structureel karakter heeft. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er thans sprake is van een tijdelijke overdrachtsbeletsel.

De rechtbank heeft op dit moment geen aanleiding om de aanname van eiser te volgen, inhoudende dat het onwaarschijnlijk is dat Italië na 31 januari 2023 in staat zal zijn om weer opvang te bieden aan vreemdelingen die worden overgedragen. De aanname is niet nader onderbouwd door objectieve gegevens. Dit leidt de rechtbank er toe dat verweerder nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan jegens Italië en het bestreden besluit niet onrechtmatig is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 102

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 19-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:467](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank is van oordeel dat uit de Terugkeerrichtlijn en het arrest van 8 november 2022 [C, B en X, [ECLI:EU:C:2022:858](#)] niet is af te leiden dat de rechter zelf het initiatief moet nemen om de voortduring van de maatregel van bewaring te beoordelen.

Uit artikel 15, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn en de Terugkeerrichtlijn volgt dat de toets moet plaatsvinden door de ‘bevoegde autoriteit’. De DT&V moet de voortduring van de maatregel dus met redelijke tussenpozen toetsen. Uit artikel 15, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat de rechter die toets vervolgens controleert.

Er zijn verder geen aanknopingspunten voor het standpunt van eiser dat die beoordeling door de rechter al na 28 dagen zou moeten plaatsvinden. Uit artikel 15, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn en het arrest van 8 november 2022 volgt dat er een onderscheid is tussen de frequentie waarmee de bevoegde autoriteit de voortduring moet toetsen en de controle van die toets door de rechter. Die laatste beoordeling moet plaatsvinden als sprake is van een ‘lange periode’ van bewaring. De laatste uitspraak van deze rechtbank is twee maanden geleden gedaan. De rechtbank is van oordeel dat dat in elk geval geen ‘lange periode’ is, zoals bedoeld in die bepaling, ook afgezet tegen de maximale duur van een maatregel van bewaring op grond van de Terugkeerrichtlijn.

JnB 2023, 103

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 24-01-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:621](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59b lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Omvang ambtshalve rechtmatigheidsbeoordeling. De rechtbank toetst alle rechtmatigheidsaspecten (ook) ambtshalve, ook indien de te toetsen maatregel al is opgeheven.

9. [...]. Anders dan verweerder maakt de rechtbank geen onderscheid tussen rechtmatigheidsvoorwaarden die in het nationale recht zijn neergelegd en rechtmatigheidsvoorwaarden die expliciet in het Unierecht, dat wil zeggen de Terugkeerrichtlijn, de Opvangrichtlijn en de Dublinverordening, zijn neergelegd. De bewaringsrechter dient te beoordelen of de inbreuk die verweerder maakt op het in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen grondrecht op vrijheid rechtmatig is. De maatregel van bewaring vindt zijn grondslag in het Unierecht en het Unierecht garandeert de verzoeker, ook indien hij in bewaring is gesteld, een doeltreffende voorziening in rechte. Al die argumenten die, als ze door eiser zouden zijn aangevoerd, kunnen leiden tot opheffing van de maatregel vallen daardoor, naar het oordeel van de rechtbank, onder de plicht om de rechtmatigheid van de oplegging en voortdrijving van de maatregel, indien nodig ambtshalve, te toetsen. Een andere uitleg van het Unierecht betekent dat de rechter moet zwijgen als hij ambtshalve vaststelt dat de maatregel onrechtmatig is, en die onrechtmatigheid voortkomt uit procedurele aspecten die niet in het Unierecht zijn geregeld. Dit verdraagt zich niet met het bieden van een doeltreffende voorziening in rechte zoals het Hof dat in het arrest van 8 november 2022, naar het oordeel van de rechtbank, nader heeft geduid. De rechtbank ziet voorsnog geen aanleiding om hier nadere prejudiciële vragen over te stellen, mede omdat de Afdeling nog geen uitspraak heeft gedaan over de omvang van de plicht om ambtshalve de rechtmatigheid van de inbewaringstelling te toetsen.

De rechtbank acht zich dus verplicht om ook in de onderhavige procedure alle aspecten die zouden kunnen leiden tot de conclusie dat eiser onrechtmatig in bewaring is gesteld en/of gehouden ambtshalve na te gaan. Dat beide maatregelen die ter toetsing voorliggen reeds zijn opgeheven en eiser niet op grond van deze te toetsen maatregelen in bewaring is gesteld doet, naar het oordeel van de rechtbank, niet af aan de plicht om ook deze opgeheven maatregelen te toetsen. Indien de rechtbank zou vaststellen dat sprake is van een onrechtmatige inbewaringstelling kan dat niet tot opheffing van de thans van kracht zijnde maatregel leiden. Ook indien de rechtbank aanleiding zou zien om de zogenoemde schottentheorie te doorbreken, kan dit immers slechts aan de orde zijn indien de rechtbank óók de maatregel zou moeten toetsen op grond waarvan eiser thans in bewaring is gesteld en dat is niet het geval. Ook bij een opgeheven maatregel toetst de bewaringsrechter of de inbreuk op het Unierechtelijke grondrecht op vrijheid rechtmatig is geschied. Omdat een reeds ondergane onrechtmatige detentie niet ongedaan gemaakt kan worden, kan een schadevergoeding worden toegekend bij wijze van compensatie. Niet valt in te zien dat indien een uitspraak van de bewaringsrechter “slechts” tot gevolg kan hebben dat schadevergoeding wordt toegekend, de rechter niet langer verplicht is om ambtshalve na te gaan óf sprake is geweest van een onrechtmatige inbewaringstelling.

De rechtbank heeft dus niet alleen vragen kunnen stellen, maar de rechtbank heeft vragen *móeten* stellen omdat een nog openstaande straf ten tijde van het opleggen van de bewaringsmaatregel de rechtmatigheid hiervan regardeert.

[Naar inhoudsopgave](#)